

Historie se opakuje

Poslední týden mám o čem přemýšlet. Před třemi lety, o jednom z prvních májových víkendů, se v okolí Hořovic jela soutěž volného poháru. Termínově se kryla s oblíbeným srazem Škodovek v Běšinech, ale tehdy byl naší prioritou volný pohár, proto jsme Běšiny vynechali. Soutěž pro nás tehdy nedopadla dobře. Na druhé rychlostní zkoušce jsme havarovali a soutěž tak pro nás předčasně skončila a na 3 roky jsme vypadli ze hry. Letos na jaře jsme konečně auto po třech letech dodělali. A zas přišel květen, 1. květnový víkend a zas se Krylo několik motoristických podniků. Rallye Český Krumlov, Hořovice a Běšiny. Tentokrát dostaly sice přednost Běšiny, ale výsledek se opakoval. Opět se nám stala osudnou RZ2.

Ale od začátku. Roman přitvrdil. Když se v Ruálu a později v Běšinech začínalo, jednalo se hlavně o sraz majitelů Škodovek, pro něž není jejich auto jen dopravním prostředkem, ale i prostorem pro seberealizaci, koníčkem, láskou a vášní. Od začátku byla pro pobavení vložena nějaká ta erzetka, na které si mohli jezdci porovnat výkony svých aut a své řidičské schopnosti. Nároky se sraz od srazu zvyšovaly a z placu, na kterém se jezdil slalom mezi pneumatikami, jsme se přesunuli na úzké klikaté šumavské silničky, na kterých se jezdí rallye Šumava a Vltava. Letošní tratě byly zas o kousek techničtější, než ty loňské, a přestože byly zkoušky kratičké, myslím, že si v náročnosti v ničem nezadaly s těmi, s kterými se setkáváme na profesionálnějších soutěžích.

Až do poslední chvíle jsme nevěděli, jestli do Běšin pojedeme. Když jsem zjistil, že se sraz kryje s Krumlovem, bylo mi jasné, že mě pracovní povinnosti odtáhnou do Krumlova a o svezení si budu moci nechat jen zdát. Asi týden před termínem závodů jsme zjistili, že nejsme schopni před Krumlovem auto připravit, a že tuto soutěž vynecháme a soustředíme se na kvalitní přípravu na další rallye. Mně se tak otevřely dveře do Běšin. Okamžitě jsem se přihlásil a začal organizovat náš start. Na místo spolujezdce na poslední chvíli zaskočil Pavel Sklenář, protože Honzu odvolaly rodinné povinnosti a v sobotu ráno, za nevlídného deštivého počasí, jsme vyrazili do Běšin. Protože jeden život je málo na to, aby člověk sám posbíral všechny zkušenosti, je vhodné učit se od mistrů. I já jsem se vydal touto cestou a začal jsem tím, že jsem doma zapomněl klíče od závodního vozu. Naštěstí jsme je stihli včas přivést a mohli jsme nastoupit do závodu.

Závod letos začínal slalomem na Erbenově náměstí, bývalých kasárnách, v Klatovech a pokračoval dvěma průjezdy dvou klasických rychlostních zkoušek. Konkurence se sešla zas o něco početnější. Choc s turbofavoritem a Jánský s fabii měli být pro nás nedostižní, ale mezi další posádky, Bernatika, Horna, Šubu a Hostaše jsme se chtěli zamíchat a držet s nimi krok. Když jsem viděl, jak se na slalomu všichni trápí, guma hoří, zatímco auto se hrne přes předeek a nechce zatočit, zvolil jsem jinou taktiku. Slalom jsme prokroužili v naprostém poklidu, bez jediného smyku, kuželky objížděli bez plynu velkými oblouky a jak stopky ukázaly, nebyla to až tak špatná taktika. Sice se našli tací, kteří nám trochu poodskočili, ale náš čas patřil k těm lepším. A to byla ta poslední příjemnější zpráva, kterou jsem v těchto nivinách schopen napsat.

Ze slalomu jsme se přesunuli na start RZ1 na Strážovsko. Trať vedla mezi poli a loukami po hrubém asfaltu, zatáčkovitě úseky střídala ostrá odbočení na křižovatkách, místy bylo po dešti vlhko, místy už sucho, v technických pasážích vytahaný šterk. Nad hlavami se nám honila mračna, ale nakonec jsme vybrali variantu jet na suchých. Start, váže levá 2 váž pravá 2 50 horizont pravá 2 přes mostek. Studené guma, šterk, jen se za námi kouří a letíme přes mostek rovně. V cestě nám stojí nějaké prkno na dvou kulech. Jen to křupne a rozletí se po louce. Zpátečku, vycouvat a co nejrychleji pokračovat správným směrem. Musím hodně volně. Auto nechce brzdit a zatáčet. Nějak si s ním nerozumím. 1. levé odbočení na křižovatce, projíždíme pomalu na jedničku, jsem rád, že jsme vůbec zatočili. Na šterku to vůbec nefunguje. Druhé odbočení, totéž. Do poslední zatáčky vjíždím raději opatrně, jsme v cíli. Obhlížím škody, kupodivu nic se nestalo. Na laku jsou vidět stopy, kde se dotklo prkna, ale přejedu po nich rukou a ony zmizí. Je to na opravu tempem, je to dobré. Na soupeře ztrácíme asi 10. Projíždíme na RZ2 do obce Úloh. Po zatáčkovitě silnici s pěkným hladkým povrchem se přijíždí do obce, ve které se protahujeme po uzoučké silničky rychlými zatáčkami přes několik horizontů mezi domy a ploty. V poslední levé přes horizont mi najednou uletěl zadek. Letíme dveřmi napřed mezi ploty po silničky jen o málo širší, než auto. Na chvilku si pomyslím, že by to mohlo vyjít, když nás náraz vrací nejen do původního směru, ale i do reality. Startuji motor, který zhasl, s myšlenkou dojet aspoň v klidu do cíle. Když se o 300 metrů později nejsem schopen trefit do retardéru a končíme na louce, propadám absolutnímu zoufalství. Jsem psychicky na dně. Diváci nás vytlačí zpět na silnici a pokračujeme stoupáním sérií rychlých zatáček lesem do cíle. Výsledky mě přestávají zajímat, vím, že jsme ze hry venku. Autu chybí pravý zadek. Blatníky, čelo, nárazník, na světle je uzel. Dojíždíme do Běšin, kde ze závodu odstupujeme.

Začínám pátrat po příčinách havárie. Postupně vylučuji všechny vnější aspekty. Na autě nebyla žádná technická závada. Asi jsem mohl mít vhodnější obutí, které by lépe fungovalo na šterku, který byl vytahaný v klíčových pasážích, ale na místě, kde došlo k havárii, byla silnice suchá a čistá. Měkčí, zahřátější guma by mě asi lépe podržely, ale měl jsem být schopen projet místem i na těch, které jsem na autě měl. Hlavní příčinou havárie tedy bylo špatné odhadnutí zatáčky, vysoká nájezdová rychlost a nezvládnutí smyku, který následoval. V nejbližších několika týdnech mě čeká zas ze zavřít do dílny, opravovat vzniklé škody a tiše a skromně se dále učit od mistrů.

Za SG Jan Šustr

